

synes, det var meget nyttigt at få sagt fra denne talerstol som pejlemærker for vores indsats i den kommende tid.

Jeg vil gerne starte mit indlæg med et citat fra Kevin Stairs, som er international forhandler for Greenpeace International på kemikalieområdet. Han deltog i en høring her i Folketinget i februar måned.

I forbindelse med kemikalieområdet udtalte Kevin Stairs, at på miljøområdet har Danmark udvist mere globalt lederskab, end USA har. Det lyder jo lidt flot og lidt gungrende, men det er faktisk sandt i den forstand, at vi faktisk har sat dagsordenen på en lang række punkter i det internationale kemikaliearbejde. Vi har været i stand til også at tænke i alliancebaner, at sikre sammenhæng mellem det, vi rent faktisk siger, og det, vi rent faktisk gør, og på den måde i virkeligheden påvirket udviklingen ganske meget.

Når vi snakker om politisk lederskab, er vi jo godt klar over, at det ikke har noget med egentlig magt at gøre. Det er klart, at Danmarks position som et meget lille land også betyder, at sådan helt formelt set er det begrænset, hvor meget magt, hvor mange muskler vi har at spille med.

Men det, der er afgørende at sige, er, at man ved hjælp af sit gode eksempel, ved hjælp af sammenhæng mellem forslag og ens egen praksis, ved at være parat til også at finansiere nogle af de nye krav, der kommer ind i konventionerne, faktisk godt kan udøve et reelt lederskab forstået på den måde, at man er i stand til at flytte tingene ganske meget, på trods af at man er et relativt lille land.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at når vi ser på miljøbistand, så er Danmark vel et af de eneste, som ikke det eneste, land i verden, som reelt lever op til sine Rioforpligtelser om at yde yderligere bistand til at beskytte miljøet også i de fattige lande.

Jeg synes, det er værd at hæfte sig ved, at vi f.eks. for nylig har fået en meget flot evaluering af vores miljøstøtte til Sydafrika, en evaluering, som sagde, at her var der virkelig tale om en indsats, som nyttede, og som skete i stort samarbejde med modtagerne.

Det har også været værd at hæfte sig ved, at det i meget høj grad var en aktiv dansk indsats i forbindelse med biosafetyprotokollen om handel med gensplejede fødevarer og planter, som muliggjorde, at man fik et stærkt forsigtighedsprincip ind i protokollen og dermed også en mulighed for, at det kan smitte af på andre

internationale konventioner og dermed være begyndelsen på den selvfølge, som det burde være, at forsigtighedsprincippet står stærkt i alle internationale miljøaftaler.

Danmark har ført en god linje i de såkaldte POP-forhandlinger, altså om det såkaldte beskudte dusin, PCB, dioxin, DDT osv. Frem for alt har Danmarks indsats betydet, at vi har fastholdt eliminerings sproget, altså den målsætning, at disse stoffer skal helt væk eller ned på et naturligt baggrunds niveau, og det er en indsats, som forhåbentlig resulterer i, at vi kan få det vedtaget i næste år i Stockholm, når det formentlig kommer op til endelig vedtagelse.

Vi har også gjort en aktiv indsats omkring Baselkonventionen med forbud mod eksport af farligt affald, og, som ministeren nævnte, miljø i WTO-sammenhæng.

Men der er brug for yderligere at gennemtænke en strategi og arbejde på opbygning af alliancer. Vi har stadig væk ikke tilstrækkelig god sammenhæng mellem vores miljøbistand og så forhandlingerne om de internationale konventioner. Der er brug for, at alle – ikke bare Miljøministeriet, men også Udenrigsministeriet og de lokale ambassader – deltager aktivt i arbejdet. Og der er brug for, at vi i højere grad udveksler synspunkter med vores samarbejdspartnere i den tredje verden, at vi koordinerer, og frem for alt at vi sikrer, at der er sammenhæng mellem de krav, som konventionerne stiller op, og så behovet for finansiering.

Der synes jeg, at POP-forhandlingerne for nylig var et eksempel på, at vi stadig væk ikke er gode nok i Danmark til at lade handling følge ord. Der var for vage tilsagn fra dansk side i forhold til finansieringen af POP-forhandlingerne. Det bebrejder jeg sådan set ikke miljøministeren, det er vist et andet ministerium, det ligger i. Men det må regeringen simpelt hen se at få på plads. For det kan ikke nytte noget, at den ene minister holder store, flotte taler, og den anden minister ikke sikrer, at der er sammenhæng over til finansieringen.

Vi har også en række nye udfordringer, vi skal have taget fat på. Når det drejer sig om alle de kemikalier, tungmetaller, tungmetallforbindelser, som ikke kommer ind under POP-konventionen, er der brug for en global indsats, og der ville det være rart, hvis vi i samarbejde kunne få lagt en mere præcis strategi for, hvordan vi kommer i gang med det arbejde.

Endelig er der spørgsmålet om det globale kompromis, som ministeren var inde på, ti år